https://achterderug.nl

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

BANAAL

IN HET BUITENLAND VERTOEVENDE, IN OVERHEERschend Roomsche streken, werd ik dikwijls getroffen door voorstellingen van Christus en Zijn lijden. Vooral als er zoo'n Calvariën-weg is, die tot een kapel leidt, en men achtereenvolgens de smarten ziet afgebeeld, door welke Christus om onzentwil moest gaan.

Zoo stond ik gisteren stil bij een plaat, in een huisje aan den weg, voorstellende de veroordeeling van Christus, waarbij het volgende Duitsche versje voorkwam:

Jesus ruft: Mein Gott, mein Gott, warum hast Du mich verlassen?
Darauf stirbt er den Kreuztodt. Wer kann diese Liebe fassen?
O habe Dank für Deine Liebe, du grosser Mittler, Jesu Christ!
Gib, das ich Dich nicht mehr betrübe, der Du für mich gestorben bist.
Lass deines Leidens Angst und Pein
Mir innerdar vor Augen sein.

Niet waar, zulke woorden op straat te lezen, hebben ons wat te zeggen. Maar nu schijnt dit een heel andere uitwerking te hebben op de menschen, die dagelijks langs zulke schilderingen en verzen hun weg vervolgen. Dit merkte ik laatst zeer treffend op.

Toen ik in den trein met iemand sprak over den Bijbel, klonk het antwoord: „Ja, het Oude Testament is schoon. Wat prachtige profetentaal! Wat troostrijke woorden! Wat goed gekozen beelden!"

Ik stemde hiermede volkomen in, maar wees er toen op, dat het Nieuwe Testament voor ons zoo bijzonder veel waarde heeft, omdat het de geschiedenis en de eigen woorden bevat van den grooten Zaligmaker.

„Het Nieuwe Testament? Neen, ik lees liever in het Oude. Het Nieuwe is zoo banaal."

Verbaasd vroeg ik de beteekenis van deze opmerking. En toen bleek, dat door al de beelden en schilderingen der Roomsch-Katholieken, die op het gevoel moeten werken, en die soms ook werkelijk eentonig en leelijk zijn, de geschiedenis van Jezus niet meer spreekt tot het geweten en het hart van vele menschen.

Merkwaardig. In ons land zijn er, die het Oude Testament ter zijde schuiven. Het bevat voor hen te wreede geschiedenissen. Misschien is de onverstandige voorstelling van de wraak van den God der wraken, van de heiligheid van den God der wet, wel mede oorzaak, dat velen geen oog en oor meer hebben voor het heerlijkschoone in het Oude-Testament.

En hier is het omgekeerd. Het werken op het gevoel, het onafgebroken voorstellen van de liefde, de herhaalde plastische uitbeelding van het lijden, wekt niet eens meer op tot medegevoel, tot tranen, maar doet vele dieper-denkenden zich afwenden als van iets banaals, en het Nieuwe Testament gesloten en ongelezen laten.

Hoe goed is het daarom: bij de Schrift te blijven.

De Heere Jezus heeft tot de weenende vrouwen gezegd: Weent niet over Mij, maar over uzelve.

De Schrift stelt den heiligen God voor, opdat het geweten worde getroffen, de schuld beleden, en den toekomenden toorn ontvloden.

De Schrift stelt den God der liefde voor, opdat het hart worde verteederd en de blik geloovig ruste op de Volmaakte Liefde.

Zie, dan is er niets banaals. Dan is alles op zijn plaats Goddelijk schoon. O, dat allen zóó den Bijbel lazen!

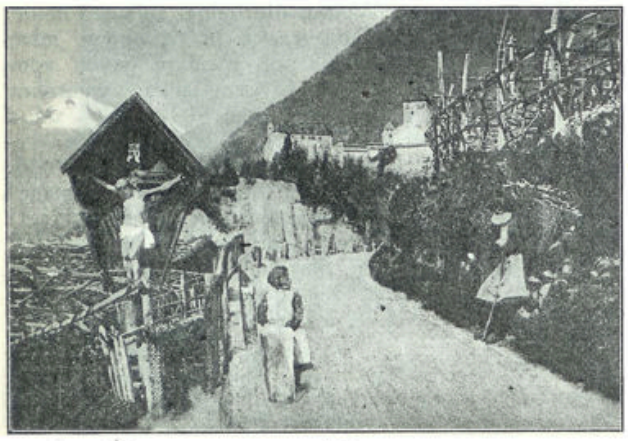

Meran met kasteel, Tirol.

Een Christus-beeld, zooals men ze telkens aan den weg vindt, vaak met onderschrift.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

door L. PENNING

24)

VLAK BIJ DEN LEZENAAR ZAT POTHOVEN, allicht de oudste man van de geheele vergadering; en omdat hij hardhoorend was, zat hij zoo dicht bij den lezenaar. Hij was al lang weduwnaar en woonde bij zijn getrouwden zoon in; niet ver van den korenmolen. Het was een klein, armelijk arbeidershuisje, en Pothoven had het nooit breed gehad. Maar hij was rijk in God. Door die verstramde aderen ruischte het echte martelarenbloed; hij zou voor Jezus op den brandstapel zijn gegaan — zoo hoog stond de Heiland bij hem aangeschreven.

Maar er was ook alle reden voor. Hij was een grove afgodendienaar geweest vele jaren; toen had de Goddelijke genade hem in het hart gegrepen, en hij was een dienaar Gods geworden. En Jezus' bloed had hem gereinigd van alle schuld, en zijn zonden, die vele waren, waren door de almachtige hand des Heeren in een zee van eeuwige vergetelheid geworpen — lag het dan niet voor de hand, dat hij zelfs den brandstapel voor Jezus zou beklimmen, als het werd vereischt?

O, hij was niet de eenige, die voor Jezus zijn leven zou willen prijs geven! Daar waren er verscheidenen, in deze vergadering. Jezus kende hen; hij had hen lief; hun namen waren in Zijn hoogepriesterlijke handpalmen gegraveerd.

In Zijn naam waren zij hier vergaderd; daarom was Hij hier tegenwoordig. Het was een doorluchtige vergadering; Jezus was er met Zijn heilige engelen, en daar hief de gemeente het psalmlied aan van het hijgend hert, der jacht ontkomen....

Het was roerend en aangrijpend, zooals het psalmlied werd gezongen met een Gode gewijd gemoed. Het was een heilig oogenblik. In dat lied sprak de gemeente haar smachtend verlangen uit; in dat lied klonk de kreet der eeuwen: „Kom, Heere Jezus! ja, kom haastiglijk!"

Het was de gemeente, de gemeenschap der geloovigen, die hier zong. Dat lied had waarde voor God....

Maar ook anderen zongen mee. Het waren afgodendienaren — wat baatte hun zingen?

Het onzichtbare vormde in dit bedehuis het gewichtigste; het voornaamste. Het was een vergadering van zielen, van geesten, en slechts het alziend oog des Heeren blikte tot in de duisterste schuilhoeken.

Terwijl de psalm van het reikhalzend verlangen oprees, dacht Wailing misschien aan zijn Russische effecten. Zij hadden een harden klap gekregen; er werd geen rente meer uitbetaald, en de vraag kwam tot hem, wat hij er mee zou doen: ze houden of verkoopen. Daar waren er velen, die onder het psalmlied, dat zij meezongen, aan hun effecten zullen hebben gedacht. Ze hadden de wereld meegesleept binnen de muren van dit bedehuis, dat in een grijzen zandsteen, boven den hoofdingang, deze woorden droeg: „Hoe liefelijk zijn Uwe woningen, o Heere Zebaoth!" En de buitenlandsche fondsen, die in hun trommels lagen, wogen hen zwaarder dan het verlangen naar den levenden God. Het waren afgodendienaren, en zij zaten naast de dienaren Gods....

Er zaten O.-W.ers in deze vergadering, en menschen, die er naar hunkerden, het te worden. Roekelooze